

První list Petrův

Čtrnáctá část

1P 5,1-7

1. Výzva starším (verše 1-4)

Zde apoštol oslovuje starší, tedy vedoucí církve. Řecké slovo PRESBYTEROS může označovat osobu starší věkem. Zde jde o označení církevního úřadu. Pojem starší napovídá, že se jednalo o osoby starší ve víře. Měli to být nepochybně křesťané duchovně zralí a zkušení, upevnění ve víře (srov. 1Tm 3,1-7; Tt 1,5-9). Tato církevní funkce se v NZ označuje také slovem EPISKOPOS (=dohlížitel; viz Sk 20,17.28; F 1,1; Tt 1,5.7). Objevuje se též slovo EPISKOPÉ (=dozorčí úřad; 1Tm 3,1).

Tyto vedoucí církve tedy apoštol napomíná. Místo „napomínám“ (ČEP) by se ve verši 1 ovšem mohlo přeložit také slovem „prosím“. Řecké sloveso PARAKALÓ, kterého je zde použito, je ve Fm 8-9 stavěno do protikladu ke slovesu EPITASSEIN (=přikázat). Petr zde zřejmě nevystupuje autoritativně. Svědčí o tom i to, že se nazývá doslova „spolustarší“ (Ř. SYMPRESBYTEROS, verš 1), čímž se staví do jedné řady s těmi, které oslovuje. Jeho úkol v církvi byl v podstatě stejný jako úkol starších místních sborů, jen v širším měřítku - patřil k těm, kdo dohlíželi na celou církev.

Petr byl také svědkem utrpení Kristových. Byl u Ježíšova zatčení, viděl Pána Ježíše umírat. A byl účastníkem slávy, která měla být v budoucnu zjevena. Apoštol tu jistě myslí na slavný příchod Pána Ježíše Krista a plné uskutečnění Božího království. To je událost, na kterou stále ještě čekáme i my. Naději na tuto slávu sdílel apoštol se svými adresáty. Něco z ní zahlédl, když byl společně s Jakubem a Janem na hoře, kde byl Pán Ježíš před jejich očima proměněn (Mt 17,1-13; Mk 9,2-8; L 9,28-36).

Petr vybízí starší k tomu, aby pásli Boží stádo, které je u nich. Při psaní této výzvy myslel možná Petr na svůj rozhovor se Vzkříšeným na břehu jezera (J 21,15-17). Tehdy Pán Ježíš samotného Petra vyzval: „*Bud' pastýřem mých ovcí!*“ (v.16) Bible často přirovnává Boží lid k ovcím či ke stádu ovcí. Je tomu tak v SZ i v NZ (Ž 95,7; Ž 100,3; Iz 40,11; Ez 34,2.3.23; J 10,1-21; J 21,15-17). Vůdce Božího lidu pak Bible přirovnává k pastýřům. Sám Hospodin je přirovnáván k pastýři, přirovnává se k němu i Pán Ježíš. Pást Boží, Kristův, lid znamená tento lid vést. Znamená to duchovně se o něj starat - sytit ho Božím slovem a chránit ho před falešnými učiteli a proroky, kteří bývají přirovnáváni k vlkům (Mt 7,15; Sk 20,29n).

Apoštol zde pak krátce mluví o tom, jak mají starší svou práci dělat a jak ji naopak dělat nemají.

Ne z donucení, ale dobrovolně. Neměli svůj úřad vykonávat jako (nepříjemnou) povinnost, ke které by je jejich okolí muselo nutit. Pán Ježíš mluvil o tom, že jeho život mu nikdo nebere, ale že ho dává sám od sebe (J 10,17n). Ve stejném duchu měli starší vykonávat svou službu.

Ne z nízké zištnosti, ale s horlivou ochotou. Apoštolové i starší měli právo mít ze své služby živobytí (srov. 1K 9; 1Tm 5,17). Avšak služba pro ně nikdy neměla být prostředkem osobního obohacení na úkor druhých. Neměli jít za majetkovým ziskem, ale usilovat o to, aby církvi prospěli. Měli sloužit ochotně, bez ohledu na to, zda a kolik od církve dostanou.

Ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. I když je jejich úkolem dohlížet nad stádem, nemají kontrolovat jejich život. Panovačnost do služby pastýře nepatří. Naopak mají být příkladem opravdové víry a lásky.

Při druhém příchodu Pána Ježíše Krista budou starší za svou věrnou službu odměněni. Pán Ježíš Kristus je zde nazván „nejvyšší pastýř“ (ČEP, Ř. ARCHIPOIMÉN = velepastýř, verš 4). V jeho jménu spravují starší církev. On spravuje církev skrze ně. A až přijde, jeho věrní pastýři přijmou nevadnoucí vavřík (dosl. „věnec“, Ř. STEFANOS, verš 4) slávy. Věnci byli ozdobováni vítězové atletických závodů. Zde se snad myslí na to, o čem mluvil Pán Ježíš: „*Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.*“ (J 12,26 ČEP)

2. Výzva k podřízenosti a pokoře (verše 5-7)

Dále apoštol oslovuje mladší. Řecké slovo NEÓTEROS (verš 5) může označovat někoho mladšího věkem. Zde jde snad hlavně o mladší ve víře, tedy ty, kdo jsou staršími vedeni. Bible vyzývá k úctě k lidem věkem starším (srov. Lv 19,32). Vyzývá také k podřízenosti těm, kdo v církvi vedou (Žd 13,17).

Ve společenství církve by se vlastně všichni měli vůči sobě navzájem obléknout pokorou. Nikdo by si o sobě neměl myslet, že je důležitější než ostatní. Nebo prosazovat své soukromé názory a představy. V žádném vztahu by křesťan neměl být pouze sám za sebe, nýbrž především za Boha. Pokora je základní rys charakteru křesťana, je ovocem Ducha (Ga 5,22). Je tím, čemu se máme učit od Krista, abychom našli odpočívání svým duším (Mt 11,29). Potřebnost pokory dokládá apoštol citátem z Př 3,34. Jako si voda hledá nejnižší místo, tak i Boží milost je nezřetelnější tam, kde je opravdová pokora. Kolik problémů v církvi by se asi vyřešilo, kdyby mezi námi bylo více skutečné pokory!

Petrovi adresáti se měli pokořit/ponížit pod mocnou ruku Boží. Prakticky to asi znamenalo trpělivé snášení příkoří ze strany nevěřících. Stejná silná ruka, která pronásledování dovolila, je může i zastavit. Bůh je v pravý čas vyvede z jejich trápení ven. Vyvede je z ponížení, povýší je. Místo hanby bude pocta. Něco z toho se může projevit už v tomto čase. Rozhodně však k tomuto povýšení věrných křesťanů dojde při druhém příchodu Ježíše Krista.

Příjemci Petrova listu měli jistě mnoho starostí. Mohli se strachovat, co se bude dít s nimi a jejich rodinami. Mohli se strachovat o to, jak zvládnou nápor zla na své životy. A tu je Petr vyzývá k rozhodnému kroku: „*Všechnu svou starost vložte na něj,...*“ (1P 5,7a ČEP) Slovo „vložte“ je překladem slova EPIRIPSANTES (= uvrhnuvše). Máme hodit na Krista vše, co nám dělá starost, co nás tíží. „*Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajistí všecko správi.*“ (Ž 37,5 BKR). Neboť Kristu na nás záleží!